

Преподобний Феофіл зазвичай пересувався по місту на возі, у який був запряжений бичок з позолоченими рогами.

При цьому старець ніколи не сідав попереду, а завжди ззаду, спиною до бика і, укріпивши на возі маленький аналойчик, опускався на коліна і читав улюблений Псалтир. Але ось що дивно. Бичок не мав ніякої упряжі, ні віжок, одне тільки ярмо, і точно подумки передбачав наміри свого господаря, без усяких з його боку вигуків і підганянь доставляв старця саме туди, куди йому була потреба: або на Поділ, у Братський монастир, або у святу Лавру. І такий, кажуть, розумник був - нізащо на камінь не наїде, а побачить горбок, вибоїну або канаву, неодмінно стороною обмине, щоб угодника не потрясти.

Історія бичка така: Коли Феофіла приїхав провідати Іван Катков, то, посповідавшись і розповідаючи старцеві про свої справи, згадав і про придбаного ним молодого бичка, вельми непокірної вдачі.

- Купив я, батюшка, бичка. Думав для себе залишити, та не знаю, що з ним і робити: одурів, скотина, зовсім, на всіх із рогами лізе. Хочу зарізати, та шкода.

- А ти мені його подаруй.

- Вам?.. Помилуй Боже, та до нього й приступити не можна! Скільки людей уже скалічив...

- Дуже просто. Підійди до нього і скажи йому: "Відтепер ти не мій, а отця Феофіла. Збирайся в гості до нього..."

М'ясник так і зробив. Підійшов, повернувшись додому, до бичка, повторив сказані старцем слова, і бичок, що досі пирчав і озвірів, став лагідним, як ягня: смиренно став

пеститися і лизати господареві руки.

Отримавши бичка, блаженний змайстрував собі невеличкий зручний віз, ззаду якого влаштував на обручах криту парусиною будочку, і став подорожувати на «бойкуні» містом.

...

Коли Феофіл впав у немилість, у нього відібрали бичка і відправили в економію, долучивши до лаврської отари, а самому блаженному заборонили з'являтися в Голосіївській пустині, а водночас і бродяжити. Але відтоді, як бичка помістили в монастирську отару, почала вмирати худоба. Коли ж його видалили зі стійла, то, на загальний подив, падіж худоби негайно ж припинився. Бичка відвели в Китаїв і повернули його власникові. Отримавши назад свого «бойкуна», блаженний того ж дня позолотив йому роги та спокійнісінько став продовжувати свої щоденні подорожі...

...

З огляду на вищесказане виникає питання чи був би у святого такий бичок, якщо б він народився, наприклад, в Австралії або Бразилії XIX століття. Якщо неупереджено досліджувати історію Української Православної Церкви та життя преподобного то відповідь буде: "Однозначно ні!".

Чому? А тому, що святий рівноапостольний великий князь Володимир у X столітті хрестив саме наших предків і завдяки цьому наша Вітчизна має дуже багато духовну спадщину.

Саме тому преподобний Феофіл у XIX столітті мав можливість долучитися до бакатовікового досвіду життя у православної вірі. Ці ж самі духовні скарби маємо й ми зараз. "Як спасти свою душу?" - Найголовніше питання у житті людини. І завдяки святому князю Володимирі ми маємо безліч прикладів, як творити заповіді Божі у самих різних обставинах: у радості і горі, під час епідемії і війни, у багатстві і бідності, у гоніннях

і спокої. Не дивно, що кожного року ми святкуємо День Хрещення Русі - подію, яка стала фундаментом нашої країни і колискою нашого народу. У цей день також святкується пам'ять усіх Київських святих. У тому числі преподобного Феофіла.

28 липня цього року піднесли подячні молитви до Бога і у Миколаєві - було звершено Літургію у кафедральному соборі Різдва Пресвятої Богородиці. Богослужіння очолив митрополит Миколаївський і Очаківський Питирим у співслужінні секретаря єпархії протоєрея Петра Струкала і духовенства єпархії.

[Джерело інформації...](#)